

Sygn. akt IV Ka 598/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski
Sędziowie:	SO Andrzej Trzeciak del. SR Marzanna Kucharczyk (ref.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Małgorzaty Wojciechowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017r.

sprawy **S. C.**

oskarżonego z art. 300 § 2 kk i z art. 302 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 30 stycznia 2017r. sygn. II K 389/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych opłaty.

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Ryszard Małachowski SSO Andrzej Trzeciak

Sygn. akt IV Ka 598/17

UZASADNIENIE

S. C. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 12 marca 2014 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. G., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 października 2013r., sygn. akt I Nc 341/13, którym nakazano (...) Sp. z o.o. zapłacić K. B. kwotę 220 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami wydanego na skutek pozwu wniesionego w dniu 7 października 2013 r. uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że

stanowiącą składnik majątku spółki (...) Sp. z o.o. zagrożoną zajęciem sieć telekomunikacyjną zbył za kwotę 118.000 zł przenosząc jej własność na (...) Sp. z o.o. czym działał na szkodę K. B., tj. z art. 300 § 2 k.k.

II. w dniu 12 marca 2014 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. G., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 października 2013r., sygn. akt I Nc 341/13, którym nakazano (...) Sp. z o.o.” zapłacić K. B. kwotę 220 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami wydanego na skutek pozwu wniesionego w dniu 7 października 2013 r. uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela w ten sposób, że stanowiącą składnik majątku spółki (...) Sp. z o.o. zagrożoną zajęciem sieć telekomunikacyjną zbył za kwotę 63.960 zł przenosząc jej własność na (...) czym działał na szkodę K. B., tj. z art. 300 § 2 k.k.

III. w kwietniu 2014 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z G. G., jako członek zarządu w sytuacji grożącej (...) Sp. z o.o. niewypłacalności, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli dokonał spłaty tylko niektórych, z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży składników majątkowych (...) Sp. z o.o., działając na szkodę K. B. będącego jednym z wierzycieli spółki tj. o czyn z art. 302 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 30 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 389/16:

I. oskarżonego S. C. uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku przyjmując, że przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 80 zł złotych każda stawka;

II. oskarżonego S. C. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za ten czyn na podstawie art. 302 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punkcie I i II części wstępnej wyroku kary grzywny i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny 150 stawek dziennych po 80 zł każda stawka;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po połowie oraz wymierzył im opłaty w kwocie po 1200 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego S. C., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z wiarygodnych zeznań świadków B. S. i K. G. (1), a także wyjaśnień oskarżonego S. C., tj. tego, że:

1. transakcja pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. nie miała charakteru umowy sprzedaży tj. przeniesienia własności rzeczy w zamian za zapłatę ceny, albowiem sieć telekomunikacyjna przejmowana przez (...) jedynie w niewielkiej części składała się z rzeczy stanowiących własność (...) Sp. z o.o., lecz zasadniczym jej składnikiem były prawa o charakterze obligacyjnym takie jak dzierżawa czy użyczenie części nieruchomości, które nie mogły być przedmiotem sprzedaży a jedynie cesji i to wyłącznie za zgodą drugiej strony umowy, a konsekwencji że sieć ta nie mogła podlegać zajęciu i sprzedaży w toku postępowania komorniczego;

2. warunkiem dokonania transakcji pomiędzy spółką (...) a spółką (...) było spłacenie z uzyskanych w ten sposób środków wierzycieli będących dysponentami nieruchomości na których ułożona była sieć telekomunikacyjna, w przeciwnym bowiem wypadku mogliby oni odmówić spółce (...) prawa do jej dalszej eksploatacji;

3. w ramach kwoty uiszczonej na rzecz (...) Sp. z o.o. w wyniku transakcji ze spółką (...) Sp. z o.o. zawierało się także wynagrodzenie za usługi polegające na umożliwieniu lub ułatwieniu spółce (...) wejścia w prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o.;

4. cena sprzedaży kabla uzyskana przez (...) Sp. z o.o. od T. M. G. została ustalona na poziomie zawyżonym w stosunku do stawek rynkowych, w szczególności bez uwzględnienia kosztów usunięcia okablowania z kanalizacji i miejsc gdzie było ono zainstalowane;

5. w przypadku niedokonania transakcji objętych stawianymi oskarżonemu zarzutami, spółka (...), przy braku możliwości dalszego świadczenia usług z użyciem tych instalacji, zmuszona byłaby do samodzielnego i na swój koszt jej zdeinstalowania, a tym samym dokonanie obydwu transakcji spowodowało uszczerbek w majątku spółki ze szkodą dla pokrzywdzonego wierzyciela;

II. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniedbanie wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności sprawie, w szczególności poprzez zaniechanie wyjaśnienia:

1. co składało się na sieć telekomunikacyjną stanowiącą przedmiot transakcji pomiędzy spółkami (...), w celu wyjaśnienia jaki dokładnie charakter prawny miała ta transakcja pomiędzy spółkami (...), w szczególności czy stanowiła ona zbycie majątku dłużnika w rozumieniu art. 300 § 2 k.k.;

2. czy składniki sieci telekomunikacyjnej będącej przedmiotem transakcji pomiędzy spółkami (...) mogły być zajęte i zbyte w toku egzekucji komorniczej;

3. co składało się na kwotę otrzymaną przez A. z tytułu transakcji ze spółką (...), w szczególności w jakiej części stanowiła ona cenę sprzedaży rzeczy będących własnością A., a w jakiej wynagrodzenie za usługi świadczone na rzecz S. w związku z przejściem sieci;

4. jaki byłby koszt alternatywny w sytuacji niedokonania obu transakcji objętych zarzutami, w szczególności jakie koszty musiałaby ponieść spółka (...) w związku z przedmiotem obu transakcji, gdyby do nich nie doszło;

5. w jaki sposób zostały zadysponowane środki uzyskane przez A. w wyniku obu transakcji;

6. czy spółkę (...) obciążały ewentualne inne wierzytelności, w szczególności wierzytelności korzystające z pierwszeństwa zaspokojenia;

III. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez uznanie za ustalone okoliczności niewynikających z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego i tym samym dowolne przyjęcie, że:

1. transakcja pomiędzy spółką (...) a spółką (...) stanowiła zbycie składnika majątku w rozumieniu art. 300 § 2 k.k.,

2. składniki majątku objęte transakcjami były zagrożone zajęciem;

3. istniała możliwość sprzedaży tej części majątku spółki (...) w ramach postępowania komorniczego, a osiągnięta w ten sposób kwota nie odbiegałaby znacząco od tej za którą sieć ostatecznie sprzedano;

4. transakcje dokonane przez spółkę (...) skutkowały uszczupleniem zaspokojenia K. B.;

5. zaspokojenie wierzycieli spółki (...) dokonało się z pokrzywdzeniem K. B..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Goleniowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. C. okazała się niezasadna.

Na wstępie wskazać należy, iż w toku kontroli instancyjnej Sąd odwoławczy nie dostrzegł jakichkolwiek uchybień ze strony orzekającego w sprawie Sądu, który zgodnie z obowiązującą go procedurą przeprowadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia tej sprawy, następnie ocenił je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji pozwoliło mu na poczynienie prawidłowych ustaleń w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego na płaszczyźnie zarzuconych mu czynów.

Sąd odwoławczy nie podzielił żadnego z argumentów podniesionych w apelacji obrońcy na poparcie stanowiska, jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się błędnych ustaleń w sprawie z powodu nieuwzględnienia wszystkich okoliczności, wynikających z przeprowadzonych dowodów, czy też w wyniku zaniedbania wyjaśnienia istotnych w sprawie okoliczności.

Z treści rzetelnych, jasnych i szczegółowych, sporządzonych z dbałością o zachowanie wymogów wskazanych w art. 424 k.p.k. pisemnych motywów zaskarżonego wyroku jasno wynika, że procedujący Sąd w żadnej mierze nie dopuścił się obrazy przepisu art. 366 § k.p.k., zgodnie z którym przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Lektura uzasadnienia dowodzi bowiem, że Sąd I instancji spełnił obowiązki wyrażone w przywołanej regulacji prawnej, tj. przeprowadził wszelkie dowody konieczne do ustalenia i wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego w kontekście zarzuconych mu czynów. Na tej podstawie dokonał szczegółowej, prawidłowej i w pełni wyczerpującej analizy zachowania oskarżonego pod kątem poszczególnych znamion zarzuconych mu przestępstw. W konsekwencji takiego procedowania Sąd orzekający doszedł do jedynego słusznego wniosku, a mianowicie, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z G. G. dopuścił się zarzuconych mu przestępstw.

Odnosząc się już bardziej szczegółowo do zarzutów zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym, nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, jakoby przedmiotowa umowa zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. nie miała charakteru umowy sprzedaży bowiem dotyczyła sieci telekomunikacyjnej, a więc rzeczy, z którą związane były prawa o charakterze osobowym i niezbywalnym. W tej kwestii obrońca pominął istotne kwestie, niezbędne dla określenia charakteru zawartej pomiędzy stronami umowy, której przedmiotem była nie tylko sprzedaż samej sieci telekomunikacyjnej, jako rzeczy materialnej, ale również innych składników, istotnych dla korzystania z tych zasobów. Powyższe wynika bezpośrednio z zapisów postanowień przedmiotowej umowy (vide k. 52-53), które prowadzą do wniosku, że przedmiot niniejszej umowy zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. była de facto część przedsiębiorstwa, która może być przecież przedmiotem obrotu gospodarczego. W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z 55¹ k.c. przedsiębiorstwo to zorganizowany zespół składników niematerialnych i materialnych przeznaczony do prowadzenia działalności gospodarczej. Do składników przedsiębiorstwa należą m.in.: własność nieruchomości lub ruchomości, w tym urządzeń, materiałów, towarów i wyrobów, oraz inne prawa rzeczowe do nieruchomości lub ruchomości, a także prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy nieruchomości lub ruchomości oraz prawa do korzystania z nieruchomości lub ruchomości wynikające z innych stosunków prawnych (np. prawo do korzystania z nieruchomości w celu poprowadzenia sieci i świadczenia usług, tzw. umowy dostępowe). że przedmiotem sprzedaży jest przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ k.c., to obejmuje ona wszystkie składniki przedsiębiorstwa. Na korzyść przedstawionej powyżej interpretacji przemawia treść art. 55² kodeksu cywilnego.

Uwzględniając powyższe, nie ulega wątpliwości, że oskarżony dokonał zbycia nie tyle co samej sieci telekomunikacyjnej, jako rzeczy (tj. kabli, światłowodów) jak to miało miejsce w przypadku transakcji z drugim nabywcą, tj. (...), co wprost przyznał świadek K. G. (1) (vide k.17-18 zbioru C, 44v-45v) ale całej infrastruktury, usytuowanej na cudzych nieruchomościach w celu świadczenia usług. W takich okolicznościach nie sposób było przyjąć za skarżącym, który powołując się na zeznania świadków B. S. i K. G. (2), starał się wykazać, że przedmiotem umowy sprzedaży nie mogły być inne składniki infrastruktury jak tylko sieć telekomunikacyjna, skoro koryta kablowe były już współwłasnością spółki, spółdzielni i wspólnot. Przedmiotowa transakcja dotyczyła części przedsiębiorstwa, a więc jak to wykazano powyżej również praw związanych z korzystaniem z nieruchomości, stanowiących własności innych podmiotów, w celu wykonywania usług telekomunikacyjnych.

Transakcja zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. dotyczyła zatem składników stanowiących część przedsiębiorstwa, w ramach którego oskarżony prowadził swoją działalność gospodarczą. Skoro taka część przedsiębiorstwa mogła stanowić przedmiot sprzedaży, to bez wątpienia mogła również podlegać licytacji komorniczej. Zatem gdyby tylko oskarżony nie dokonał zbycia tych składników majątku, komornik mógłby przeprowadzić skuteczną egzekucję, osiągając ze sprzedaży tych składników zysk pozwalający na zaspokojenie pokrzywdzonego w większym zakresie. Jest to o tyle oczywiste, że już sama sprzedaż części przedsiębiorstwa, tj. określonych jego składników majątkowych, które posiadają niemałą wartość rynkową, obniża wartość całego majątku spółki. Logicznym jest więc, że w przypadku nie zawarcia przez oskarżonego przedmiotowych transakcji handlowych, wartość majątku spółki byłaby większa, co wiązałoby się z możliwością zaspokojenia wierzycieli (również pokrzywdzonego) w większej części. Nie ma przy tym znaczenia kwestia kosztów ewentualnego wydobycia rzeczonych kabli sprzedanych spółce (...), albowiem jest założenie czysto hipotetyczne, ponieważ i ta część instalacji mogłaby być przedmiotem sprzedaży jako część przedsiębiorstwa.

W ustalonych w sprawie okolicznościach nie sposób też zgodzić się z obrońcą, jakoby składniki będące przedmiotem transakcji pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. nie były zagrożone zajęciem komorniczym, skoro stanowiły przecież przedmiot obrotu prawnego. Oskarżony miał natomiast tego pełną świadomość ze względu na istnienie tytułu prawnego (nakazu zapłaty z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt: I Nc 341/13) opatrzonego klauzulą wykonalności. Zdawał więc sobie niewątpliwie sprawę z tego, że majątek spółki zagrożony jest zajęciem komorniczym ze względu na stwierdzoną przez Sąd wierzytelność K. B. wobec spółki. Jego działanie było całkowicie intencjonalne, co ukazuje już samo tylko zestawienie dat i poszczególnych zachowań oskarżonego, który zbycia składników przedsiębiorstwa na rzecz spółek (...) sp. z o.o. oraz (...) (12 marca 2014 r.) dokonał już kilka dni po nadaniu tytułowi prawnemu klauzuli wykonalności (7 marca 2014 r.).

W nawiązaniu do kolejnych zarzutów skarżącego wskazać należy, że Sąd Rejonowy słusznie nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim próbował przekonać, że jego działanie podyktowane było dobrem spółki. Przede wszystkim nic nie potwierdza twierdzeń oskarżonego, że w przypadku niedokonania przedmiotowych transakcji, (...) sp. z o.o. zmuszona byłaby do samodzielnego zdeinstalowania całej infrastruktury, co doprowadziłoby do znacznie większego uszczuplenia majątku spółki, aniżeli sama sprzedaż tych składników majątkowych. Powyższe tłumaczenia uznać należało za całkowicie gołosłowne, bo nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonych dowodach i ustalonych faktach. Z zebranych dowodów nie wynikało również, by warunkiem dokonania transakcji pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. było spłacenie z uzyskanych w ten sposób wierzytelności będących dysponentami nieruchomości, na których ułożona była sieć telekomunikacyjna. Dlatego i w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego słusznie Sąd meriti uznał za niewiarygodne.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy odniósł się w sposób szczegółowy i rzetelny do wszystkich okoliczności, które przemawiały za przyjęciem, że działanie podjęte przez oskarżonego podyktowane było jedynie chęcią udaremnienia zaspokojenia wierzyciela K. B.. Powyższego nie zmienia okoliczność, że ze sprzedaży należących do spółki części infrastruktury sieci telekomunikacyjnej, oskarżony dokonał spłaty części zobowiązań spółki, jakie posiadała wobec innych wierzycieli. Trudno bowiem znaleźć uzasadnienie prawne tezy, że (...) Technologiczny, czy (...) z o.o. stanowiły podmioty uprzywilejowane, korzystające z pierwszeństwa zaspokojenia, co miałyby tłumaczyć działanie oskarżonego. Niekwestionowanym pozostaje, że z należności uzyskanej ze sprzedaży składników majątkowych spółki, sięgającej przeszło 180 tys. zł, pokrzywdzony nie otrzymał żadnej kwoty, a biorąc pod uwagę wysokość spłaconych na rzecz innych wierzycieli kwot w sumie 114 364,93 zł, nie ulega wątpliwościom, że oskarżony miał możliwość chociażby częściowego zaspokojenia pokrzywdzonego K. B. z uzyskanych w ten sposób zasobów pieniężnych. Tymczasem kwoty uzyskane z transakcji z (...) sp. z o.o., wpłacone na nowoutworzony rachunek bankowy i uzyskane ze sprzedaży na rzecz (...), wpłacone bezpośrednio do kasy spółki (...), zostały niezwłocznie wypłacone i rozdysponowane według uznania i woli oskarżonego ze świadomym pominięciem zadłużenia spółki (...) wobec pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się jakichkolwiek zaniedbań przy wyjaśnianiu istotnych okoliczności. Bez znaczenia dla poczynienia rozstrzygnięć w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego na płaszczyźnie zarzuconych mu czynów były dokładne ustalenia, co do ogólnego zadłużenia spółki. Tym bardziej, że w sytuacji rozdysponowania już częścią majątku spółki oszacowanie na etapie prowadzonego postępowania karnego dokładnej wartości majątku spółki w zestawieniu z posiadanym zadłużeniem nie było możliwe. Podobnie to, że Sąd Rejonowy nie ustalił, co składało się na kwotę otrzymaną przez spółkę z tytułu transakcji, w szczególności w jakiej części stanowiła cenę sprzedaży infrastruktury sieci telekomunikacyjnej, a w jakiej wynagrodzenie dla oskarżonego za usługi świadczone przez niego na rzecz (...) sp. z o.o., nie przesądza w żadnym stopniu o wadliwym procedowaniu Sądu meriti. Jak wskazywał oskarżony, kwota otrzymana ze sprzedaży infrastruktury miała obejmować również jego wynagrodzenie za pomoc właścicielom spółki (...). Powyższe nie zostało jednak potwierdzone w zgromadzonym materiale dowodowym. Zapisy postanowień umowy określały dokładnie nie tylko cenę ale także zakres przedmiotowy umowy sprzedaży. W takich okolicznościach Sąd I instancji nie miał obowiązku czynienia ustaleń we wskazanym przez skarżącego kierunku. Okoliczności sprawy były w tym zakresie jasne i nie wymagały wyjaśnienia.

Także w zakresie skutku przewidzianego w art. 300 § 2 k.k. ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe. W opisie czynu wskazano, że oskarżony swoim działaniem zmierzał do udaremnienia wykonania nakazu zapłaty, na podstawie którego pokrzywdzony mógłby uzyskać zaspokojenie swoich roszczeń. Niemożność wykonania nakazu zapłaty w całości spowodowała uszczuplenie zaspokojenia tego wierzyciela. Przy tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał szczegółowe okoliczności opisujące tenże skutek i wykazujące jego nastąpienie, co jest wystarczające do ustalenia zaistnienia znamion tego przestępstwa. Podobnie w kwestii zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 302 § 1 k.k. Sąd meriti wykazał jednoznacznie, że zaspokojenie innych wierzycieli skutkowało pokrzywdzeniem K. B..

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że procedujący Sąd nie dopuścił się jakichkolwiek błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął Sąd I instancji, a powinien wskazywać nieprawidłowości jakich miał dopuścić się Sąd w swoim rozumowaniu co do oceny okoliczności sprawy. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu Okręgowego takich uchybień Sąd Rejonowy się nie dopuścił, albowiem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób szczegółowy wskazał, które dowody uznał za wiarygodne i dlatego, a którym to waloru wiarygodności odmówił, czyniąc na tej podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne.

W świetle prawidłowych ustaleń faktycznych Sąd orzekający dokonał również właściwej subsumpcji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów z uwzględnieniem działania oskarżonego w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.

Na akceptację Sądu II instancji zasługiwało również rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w przedmiocie orzeczonych wobec oskarżonego kar, zarówno tych jednostkowych, jak i kary łącznej. Przy pełnej aprobacie dla skorzystania przez Sąd meriti z dyspozycji art. 37a k.k. (w odniesieniu do czynu z art. 300 § 1 k.k.), stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy należycie uwzględnił wszystkie okoliczności, tak korzystne jak i obciążające dla oskarżonego, które następnie poczytał – odpowiednio – na jego korzyść i niekorzyść. Wymierzone wobec oskarżonego kary jednostkowe grzywny w orzeczonej wysokości są właściwie wyważone i adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw oraz stopnia winy oskarżonego

Podobnie kara łączna jest karą należycie wyważoną, gdyż uwzględnia w odpowiedni sposób związek podmiotowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności i nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów oraz wniosków apelacji obrońcy oskarżonego zaskarżony wyrok należało, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Ryszard Małachowski SSO Andrzej Trzeciak